

— Ами ако се върне дома прѣзъ село и по подвижния мостъ? — каза пакъ сжщиятъ прѣдпазливъ ширенденецъ.

Господинъ Меркелъ се намѣси.

Той нѣма да направи това, — засмѣ се той, — за него е по-лесно да се изкачи по Котешката пжтека.

— При Котешката пжтека! — завика столарьтъ, като тропаше съ приклада на пушката по пейкитѣ и столоветѣ. Тълпата мръдна. Господинъ Меркелъ я снабди съ толкова бутилки ракия, колкото можиха набързо да взематъ.

Взимайте, момци, взимайте, — казваше той, — шийте за вашата честъ!

Когато излѣзоха всички, той си отри пота отъ челото, скръсти си ръцѣтъ и каза съ безпокойна въздишка: — Ахъ! Амалия! само да не гръмнатъ на вѣтъра!..

XVIII.

Когато Болеславъ влѣзе въ широкия пжтъ, съзрѣ въ сѣнката на църковния площадъ една женска фигура, нерѣшително обърната къмъ него. Минутата, която той чакаше съ такава скърбъ прѣзъ тие цѣли осѣмъ години, настѣпи. Ала въ неговото сърдце нищо не мърдаше.

Черното очертание на стройната моминска фигура рѣзко личеше при ярката свѣтлина на луната. Но рамената му се видѣха ръбести, надлъжъ по пристегнатата снага ръцѣтъ много право слизаха къмъ тѣснитѣ бедра.

Той прѣскочи прага и ѝ протегна двѣтъ си ръцѣ.

Тя прѣсторено-свѣиливо скри своитѣ задъ гърба.

— Не бивай толкова буенъ! — промѣнка тя.

Той се вкамени. Въ него се мѣрна едно студено, почти подигравателно чувство, отъ което той се засрами и го надви.

— Ти ме накара да чакамъ много дълго, Регина!

Тя се обърна и луната освѣтли едно тѣсно, безцвѣтно лице, съ капризно, прѣзрително намусено носле.